

[C. O. Pedersen.]

Ministeren havde ændret sine Satsler i Stedet for baade i Fjor og i Aar at gentage denne Sætning, som ikke giver sig Udslag i noget som helst andet end en Fremsættelse her, medens vi i Udvalget i et halvt Aar forgæves har spejdet efter, hvori Ministerens Visdom bestod. Der er bogstaveligt talt fra Ministerens Side i Fjor i Udvalget ikke sagt et eneste Ord om, hvorledes denne Regulering skulde finde Sted. Vi har hørt denne smukke Sætning fra Folketingets Talerstol, og det forstaar jeg godt, for den er beregnet paa at berolige Socialdemokraternes og de Radikales Vælgere, eller hvor mange det nu kan være, som regner med, at der fremdeles kan holdes de samme Satsler! Det ved den højtærede Minister godt, han er ikke en saadan Lysseer som hans Kolleger. Men han tør naturligvis af Hensyn til Vælgerne ikke komme med de rigtige Satsler, derfor kommer han med denne lille Prisregulering. Det kan være meget godt, og jeg skal ikke sige, at man ikke kunde naa Maalet ad Prisreguleringens Vej, det vil sige, hvis man fik sat Taksterne klækkeligt ned, og det maa vi jo; at fortsætte med disse Byrder, det er enhver klar over ikke lader sig gøre. Man kan naturligvis godt sætte Taksterne ned gennem denne Regulering, men det, man først og fremmest skulde vide, var Ministerens Fremgangsmaade, og den har vi hidtil ikke hørt noget om.

Jeg skal ikke holde nogen lang Tale i Dag, men der er en enkelt Ting, som jeg ogsaa synes, den højtærede Minister burde have ændret fra 1930. Jeg ved ikke, om ærede Medlemmer kan huske den Refusionsordning, som blev foreslaaet sammen med Socialreformen i 1930. Den bygger jo paa en anden Fordeling af Udgifterne, og man kan naturligvis diskutere, om denne Fordeling er bedre, eller den er daarligere end den, vi har. Jeg erindrer blot om, at jeg paa Partiets Vegne den Gang gav Tilsagn om, at vi var villige til at gaa med til en anden Refusionsordning. Men aldeles bortset fra, hvorledes en saadan Ordning vilde virke, vil jeg gerne spørge den højtærede Minister, om det ikke var et rimeligt Krav fra Rigsdagens Side, naar ethvert Menneske kan se, hvorledes der er Forskydninger baade i Ejendomsværdierne og i Indtægtsforholdene, med andre Ord Forskydninger i hele det Grundlag, paa hvilket den sociale Reforms Refusionsordning skulde hvile, at man saa i hvert Fald faar den ført à-jour. Jeg gaar ud fra som en given Sag, at hvis denne Refusionsordning blev gennemført i Øjeblikket, vilde der ske

en større Forskydning fra Landdistrikterne til Byerne. Det kan der ikke være Tvivl om, dels fordi Indtægterne er lavere paa Landet, end de var for 2 Aar siden, dels fordi Ejendoms skylden og Grundskylden er lavere paa Landet og højere i Byerne end for 2 Aar siden. Det, som jeg ønsker, er, at vi faar Tallene paa Bordet; vi kan ikke nøjes med noget, som maaske passede den Gang og kunde give os en Formodning om, hvor stor Forskydningen vilde blive i 1930, vi maa have Vished. Rigsdagen har alt for ofte, naar det drejede sig om Sociallovgivningen, lovgivet i Blinde og først bagefter set, hvorledes Regningen blev. Derfor vil jeg, selv om jeg for mit Vedkommende egentlig ikke tvivler om, at der er meget i Refusionsordningen, som vi kan billige — vi kan jo se paa den — bede den højtærede Minister om at føre den à jour, saaledes at vi kan se, hvorledes Forskydningerne bliver, og hvem der skal betale Regningen. Det har jo altid sin Interesse; der er jo nogen, der skal til det.

Den højtærede Minister sluttede sin Forelæggelsestale med at sige, at hvis Rigsdagen ikke havde opgivet Ævred, skulde den nu gennemføre denne Socialreform. Jeg ved nu ikke, om Rigsdagen har opgivet Ævred, det tror jeg egentlig ikke. Men den højtærede Minister føjede til: hvis Rigsdagen vilde se paa den fortsatte Proletarisering af Folket. Jeg tror, det var en saadan Vending, den højtærede Minister brugte, maaske var det blot Arbejderne, der blev proletariseret, det ved jeg ikke. Ja, det, vi i Dag oplever, det er Landbrugets Proletarisering, og det er Handelens og Haandværkets Proletarisering, de bliver alle sammen proletariseret, hvis dette her fortsættes. Derfor tror jeg nok, at Rigsdagen har Anledning til at se lidt paa Pengene og ikke se saa lyst paa Sagerne som den ærede Ordfører for Socialdemokraterne. Jeg anbefaler derfor, naar vi nu skal i Gang med denne Socialreform, formentlig den sidste Vinter, at man saa omgaas den med den Forsigtighed, der maa kræves, naar man skal forvalte ikke mindre end $\frac{1}{4}$ Milliard om Aaret. Jeg tror, det har været en Overraskelse for de fleste, da Finansministeren forleden præsenterede Regningen for Arbejdsløshedsloven. Man kan strides om, hvorvidt Arbejdsløshedsloven var rigtig eller ikke, det er en Side af Sagen for sig. Men selv Finansministeren havde forleden en Forudfølelse af, at der var mange Medlemmer her i Tinget, for hvem denne Regning for Arbejdsløshedsloven var overraskende stor. Det gælder ogsaa for mit Vedkommende, Regningen var stor. Men til Trods for,